НОВА ЗОРА

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО

www.zora-news.com
София
Година XXVII
(XXXV)
Вторник,
1 октомври 2024 г.
брой 36
Цена 2 лв.

ВЕСТНИК „НОВА ЗОРА“ Е ПРОДЪЛЖИТЕЛ НА В. „ЗОРА“, ИЗЛИЗАЛ ОТ 14 МАЙ 1990 Г. ДО 16 ЮЛИ 1996 Г.

НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини!“

НЕ МОЖЕМ ДА МЪЛЧИМ ПРЕД ГИБЕЛТА НА БЪЛГАРИЯ И НА НАРОДА НИ

Статията на **Максим Калашников**, която предлагаме в този брой, е от 2012 г. и дълго бе задържана в редакционния резерв. Все ни се струваха прибързани неговите съждения, неприложими към обстоятелствата в България. Оказа се обаче, че и *„Максим“* стреля отлично и че *„Калашников“* превъзходно защитава името си. Както навярно се досещате, **става дума за творчески псевдоним на човек, който не скрива името си**, но държи, образно казано, да придаде прицелен и огневи характер на своите прозрения и послания.

„Днешното време е време, в което политическите партии умират“, започва статията си с това твърдение **Владимир Александрович Кочаренко**, който сам определя себе си като човек от друга реалност – *„гражданин на Империята“* – **неумолим и неутешим защитник на СССР, в историческото възкресение на който вярва.**

Налага се обаче да преповторим някои известни, а може би днес и умишлено позабравени факти.

И така, **в средата на 19 век** основен източник на енергия стават въглищата и започва индустриалната революция. Нараства многократно работническата класа, а успоредно с този факт възникват масови партии – централизирани организации, защитаващи интересите на оформилите се класи.

През **20 век икономическият напредък значително намали антагонизма между класите и масовите партии започнаха да се променят**. **Работническата класа започна да намалява количествено** заради възникването на нови професии на активното население.

На стр. 2

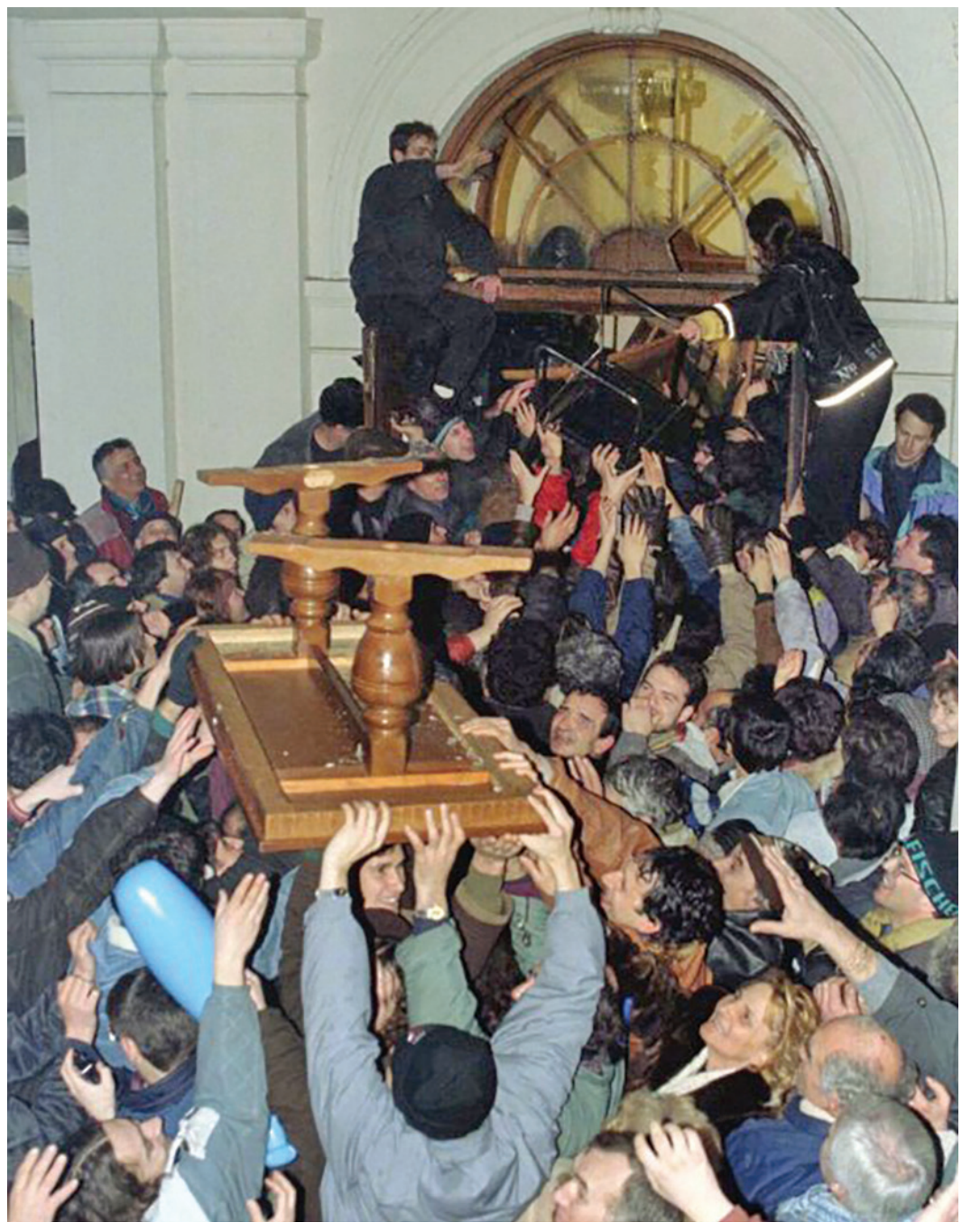

Любка ЗАХАРИЕВА

ГЕНЕРАЛСКОТО ДВИЖЕНИЕ И ПИСАТЕЛИТЕ. ЗИМАТА НА ГОЛЯМОТО ПРЕДАТЕЛСТВО

105 години от рождението на Николай Хайтов

„С него можеш да имаш различия, но има една тясна пътечка, на която, ако се срещнете, не можете да се разминете безучастно…“

Симеон Султанов

Ние се срещнахме на тази пътечка.

Така започва книгата ми *„Николай Хайтов - срещи и разговори, анализи, писма“* в третото си, **последно и окончателно** издание от 2020 година. Харесвам тази мисъл-оценка на Симеон Султанов, защото е много точна за Хайтов и защото ми дава отговор за моята невъзможност и след толкова години да не съм безучастна към всичко, отнасящо се до него като човек и писател.

Още когато пишех първия вариант на тази моя книга за **Николай Хайтов,** бях наясно, че има едни страници, много важни, които обаче ще пораждат въпроси, вероятно ще интригуват, но ще оставят неяснота. Това не беше нарочно, някакъв неуместен писателски трик, а една неяснота за самата мен - неяснота за ония събития, за онова време, за което пишех, и за това какво се случи тогава с Николай Хайтов. Очаквах въпроси и ги получих, получавам ги и до днес. Представете си, очаквах и някой от *„посветените“* да ми каже нещо, макар и мъничко, заради което изпратих книгата на такива, според моето предположение, хора - бяха само неколцина, всичките *„отговориха“* с мълчание. Аз, разбира се, не спрях да разсъждавам по тоя въпрос и да търся отговори, някакви достоверни свидетелства. Беше важно най-вече за самата мен, но и за най-добрите ми читатели, вживели се в написаното в тази моя книга. И най-вече съзнавах и съзнавам и днес **колко важно е то да се изясни заради СБП и самия Николай Хайтов.** И да се знае от хората!…

Преди да споделя до какво успях да достигна в това мое търсене, искам да припомня този текст от третото, последно издание на книгата ми за Хайтов - страница 201 и следващите:

На стр. 2

ISSN 1310-8492
36

НЕ МОЖЕМ ДА МЪЛЧИМ...

От стр. 1

Все по-малко хора влизат в партиите на класова основа. За това **спомагат, разбира се, и пропагандата, и целенасочените действия на капитала**, възприел временно принципите на т. нар. социална държава. Факт обаче е, че **политическите цели на партиите стават ограничени и подкрепата от страна на избирателите не вълнува лидерите им както преди.** И би било учудващо, ако не е така.

Партиите неизбежно се променят качествено. Налице е криза в идеологията, намаляване на ролята на отделните членове, нарастване на авторитета на лидери и групи (явни и скрити), *„осигуряващи“* **електорат за избори.**

Трите характеристики на партиите остават същите: електорална, законодателна и управленска. Броят им нараства обаче като гъби след дъжд. Но елементарните грешки и неприемливите компромиси, **дължащи се на масова дебилизация и на лидери без визия**, често водят до непоправими щети и до изчезване на партии еднодневки.

Всички помним, че **между два избора системни партии като българските ИТН, ПП-ДБ, БСП се лишиха от десетки хиляди избиратели**, което означава, че електоралната им функция е все по-очевидно затихваща. Силовото приемане на ненужни законодателни промени, като изменението на конституционни разпоредби например показва, **че законодателната функция на партиите (ПП-ДБ, ДПС, ГЕРБ) не е на необходимото юридическо равнище**. Достатъчно е да хвърлим поглед към строежа на магистралите, водната криза или събарянето на исторически паметници, за да се убедим, че **и управленската функция на системните партии не издържа никаква критика**.

Когато **през далечната 1992 г. Велко Вълканов и Румен Воденичаров бяха опозиция на Желю Желев** в първите преки президентски избори, за тях гласуваха **2 млн. и 400 хил. българи.** Сега **президентът се избира с гласовете на малко над 1 милион избиратели**. Отказът от гласуване на демократични избори (в България **избирателната активност падна от 80% преди до 30% сега**) показва недвусмислено, че **новите партии, създадени по образец на старите масови партии на 20 век, не могат да бъдат ефективен посредник между активните граждани и управляващите**. Повечето нови партии са лидерски и демократичното им устройство е твърде съмнително. **Корупцията е толкова голяма, че някои от тях като ГЕРБ и ДПС съвсем определено наподобяват ОПГ**. И се натрапва въпросът: **Легитимна ли е власт, установена по този начин от твърдите ядра на политическите партии?**

Това – у нас, но същото неизбежно предстои и в деградирането на европейските политически партии, които искат да останат верни на формулата *„демократични организации“* Този дебат със сигурност ще продължи и **след изборите на 27 октомври**, но животът като всесилен демиург още отсега поставя нови и нови проблеми за решаване.

В този смисъл **статията на Максим Калашников не отговаря на всички нетърпящи отлагане въпроси**.

С твърдението му, че който създаде организация от нов тип, ще съумее да победи клептокрацията, сме напълно съгласни. Но подобно на *„тортата „Наполеон“* не само миналотор но и настоящето **отново делят обществото на слоеве по** *„вертикала“ и „хоризонтала“*. **За тенденциите на новия феодализъм сега няма да отваряме дума. Но какво трябва да прави пред лицето на все по-ясно изразените екзистенциални заплахи едно общество и неговата държава?** Не можем да премълчим, още повече че на този въпрос Максим Калашников не отговаря. Може би защото **през 2012 г., когато е написана статията му, разширението НАТО не е заплашвало Русия с включването на Украйна в съюза, което за нея е смъртоносна опасност.**

А какво правим ние в България, когато вече години наред няма и опит националната енергия да бъде концентрирана и тя продължава **да бъде разпилявана в междупартийни съперничества и междуличностни спорове пред лицето на геополитическата заплаха и безмилостните аргументи на войната?**

Някой би казал, че е некрасиво и нескромно напомняното, че още през 2005 г. *„Нова Зора“* прозря тенденцията, която налагаше изпреварващо консолидиране на националната енергия и **направи възможно създаването на Единния народен фронт**, който тогава временно носеше името **Национално обединение** *„Атака“*. И взривната енергия на който за съжаление **бе пропиляна користно и безразсъдно** от създадената партия със същото име - *„Атака“*, която отсъстваше в юридическия мир преди изборите, но употреби и пропиля техния резултат. Но това е стара рана и стара история.

Днес е все по-очевидно, че пред лицето на задълбочените след изборите от 2005 г. проблеми пред бъдещето на нацията и на държавата, заплашващи тяхното ликвидиране, аритметични сборове от партии са, меко казано, неуместни. Те **обслужват главно ръководствата и върховете на участниците в това обединение, докато в същото време са необходими ясни цели и послания към единствения възможен съюзник – Народа**. Да, Народа с главна буква. Казваме го, защото днешната ситуация удобно и пълноценно обслужва сценария, **който предопределя гибелта на България и на народа ни. И не можем да премълчим това.**

ЗОРА

Време, в което умират политическите партии

Максим КАЛАШНИКОВ

Днешното време е време, в което политическите партии умират. Който създаде организация от нов тип, той ще съумее да победи режима на клептокрацията. Но кой ще успее да направи това?

Дълбоко съм убеден, че партиите са изживели своето време. В днешната епоха те са необходими само като *„политическо лице“* (по аналогия с юридическо лице). В останалото те са мъртво минало. Те вече не са ефективни нито в класовата си, нито в националната си форма. Ако искаме да победим, трябва да строим структури за нова епоха, а не да копираме миналото.

Защо партиите умряха? Партиите са рожба на минала епоха, когато хората бяха значително по-сплотени и обществото имаше ясна класова структура и психическо здраве. Те са рожба на отминалата индустриална ера.

Съвременното общество вече не е общество, а каша от отломки, брауново движение на атомизирани личности. При това условие да се създаде масова партия е невъзможно. Не съществува нито класово, нито национално единство.

Ако преди хората можеха да се обединяват на класова основа, то сега най-вече за руснаците това е невъзможно. В близкото минало обществото все още отчетливо се делеше на пластове-класи, подобно на торта *„Наполеон“*. Не беше трудно да се обединят хората от даден пласт. Днес руското общество е разделено **не само на слоеве по хоризонтала, но и по вертикала**. Т. нар. привърженици на капитализма и по-точно на неговия неолиберален модел могат да се намерят не само сред богатите (буржоазната класа), но и сред наемните работници със средни доходи, а дори и сред бедните наемни работници и социално слабите. **Тоест обществото се е раздробило на островчета - стълбове с различни класови слоеве, както в сондажна ядка.** Естествено те са различни по форма. Едни приличат на гъби (ако в тях преобладават богатите), други на пирамиди (при малко богати и повече бедни), а трети – на пумпал (преобладават *„средняците“*).

В днешните условия наивни са както надеждите на левите с техните заклинания за създаване на партии на работническата класа, така и на либералите, мечтаещи за партия на буржоазията. След като това не можа да стане за 20 години, малко вероятно е да се получи и занапред. **Няма здрава широка база. Партиите се израждат в групировки-джуджета, които повече воюват помежду си, отколкото с държавата на крадците.** Новите партии по правило са финансово немощни, освен ако не се финансират от олигарси или от самата власт.

Руският национализъм продължи да се раздробява. В момента той представлява куп разновидности, някои от които граничат с психопатология. Сега той се разпростира от идеологията за сливане на трите клона на руския народ (руси, белоруси и украинци, бел. пр.) до т. нар. *„нацдемовщина“* (лидерът на която обявява, че директна окупация от НАТО е за предпочитане пред режима на Путин, бел. пр.). **До малоумници, които предлагат да се закрие цялата останала промишленост, да се набльскат всички руснаци на територията на няколко области (до Урал, б. пр.) и всички останали територии да се продадат на желаещите чужди държави (?!).** Затова може да се направи твърда прогноза, че от партията на националистите нищо няма да излезе. Ще се получи каша от малки, слаби и бедни партийки, които ще се боричкат помежду си.

Получава се Параграф 22. **Една партия не може да намери спонсори, докато не стане масова. А масова тя не може да стане, защото обществото и нацията са раздробени.** Властта от своя страна задълбочава разединението и вследствие на това партиите остават малобройни и бедни. Интернет само ускори смъртта на партиите. Сега си имаме в излишък кандидати за *„руски Наполеон“* и за Спасители на Отечеството. А идеите станаха повече от хората.

Последните 20 години показаха, че **с гол ентусиазъм и доброволчество далече не може да се стигне**. Опитът да се изкарат на протест атомизирани, разединени маси с примитивни лозунги и с помощта на социалните мрежи се провали напълно. **Колективното (и примитивно) съзнание на разединени маси хора не е трудно да се манипулира със СМИ.**

ЗАЩО ВЛАСТТА НЕ СЕ БОИ ОТ МНОЖЕСТВОТО НОВИ ПАРТИИ?

Защото на практика свободното регистриране на нови партии не я заплашва изобщо. **За нея са страшни само външни въздействия (световна криза, финансиране на организирани групи от чужбина) и заговор на много богати хора вътре в Русия.** Всичко това с изключение на световната икономическа криза властта може да пресече.

На стр. 4

Генералското движение и писателите.

От стр. 1

И ТАКА - ДО САМИЯ КРАЙ НА 1995 година, когато се виждаше краят на този наистина необходим първи председателски мандат, който вече бе набрал почти инфарктна динамика с острастените и безконечни съдебни саги и спорове между Съюза и Сдружението. И когато във въздуха се долавяха наближаващите тревожни и съдбоносни за България събития, а вътре в самия Съюз на писателите се зараждаше разслоение и оформяща се опозиция на Хайтов.

В края на тази 1995-та ние с него многократно разговаряхме и правехме планове за продължаване на общата ни работа по литературната му анкета, *издаването на* дневниците, *довършването най-напред на неколкото негови почти готови* пътеписни книги */на първо място есеистичните микропътеписи „Край село“* **и** *„Мексикански записки“, после книгата „По Света”!, а след това искаше да се посвети на биографичната си повест „През сито и решето“. Той нямаше никакво колебание (!) по този въпрос - че приключва дългът му към писателската организация. Нещо повече - проявяваше едно напълно видимо нетърпение това време да дойде по-скоро. Затова действията му през втората половина на 1996-та бяха пълна изненада за мен,* алогични *спрямо всичките му намерения и цялото му поведение от края на предходната година, та и от началото на първия месец на 1996-та. Когато му припомнях това, гледаше ме с празен поглед и мълчеше. Тази* ирационална *промяна у него настъпи след едни негови три пътувания в чужбина като член от няколко напълно различни делегации с напълно различни цели. Те се състояваха една след друга с много кратки интервали помежду си, та ние почти не успявахме да се видим помежду тях и да поговорим повече и по-спокойно.*

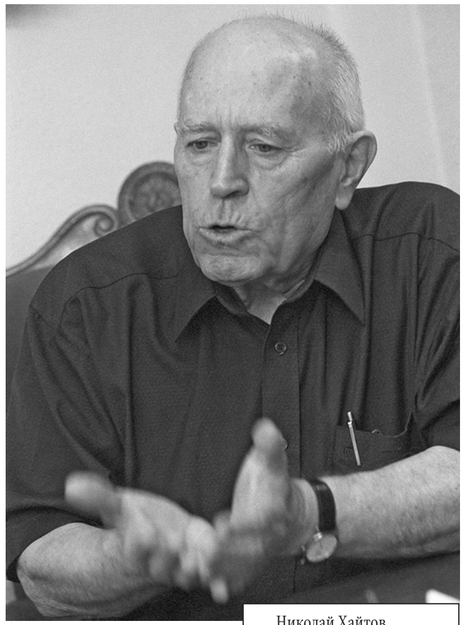

Николай Хайтов

Първата бе най-необяснимата за мен - в смисъл какво правеше Хайтов в нея. Доколкото си спомням /може да се провери в пресата/ участваха трима души: Жан Виденов, Хайтов и един трети човек, **бе до Русия във връзка с газовия проблем и „Топ енерджи“, както и с някои други въпроси от отношенията на България с Русия, но не литературни и културни. Тя бе през януари. След завръщането си у Хайтов се появи непозната дотогава,** *силно долаваща се враждебност към Виденов.* **После имаше едно пътуване до Виена, културна делегация в „Дом Витгенщайн“, преди или след 3 март, а после** *Хайтов пътува до Измир, Турция за Панаира на книгата.* **След трите пътувания той се разболя, по-точно - получи тежка и продължителна бъбречна криза. Когато след пребиваване и в болницата „Лозенец“ я преодоля, замина за Яврово. Може да се каже, че от началото на м. януари чак до юни аз не можех да го видя за повече от минути и общуването ни се свеждаше до тях и няколко телефонни разговори. И не че само с мен не се виждаше. В интервалите между тези три пътувания той почти не се появяваше в Съюза. А когато през юни започна обичайното му пребиваване на „Ангел Кънчев” 5 - това бе неузнаваем** *човек! Той бе толкова променен, че започнах да се питам същият ли човек е; това не се бе случвало през всичките години назад от познанството ни, имах чувството, че този човек е подменен. И той се държеше така, и разговаряше така, сякаш изобщо не помнеше разговорите и плановете ни от края на изминалата година и началото на настоящата. Беше се появила и една никога дотогава несъществуваща враждебност към мен - зад гърба ни стояха повече от 15 години сърдечна връзка и пълно разбирателство.*

Знам, че с тия си твърдения - както и с мнението ми за неговата левкемия - рискувам не просто да не ме вземат на сериозно мнозина, дори всички, но и да сметнат, че са израз на моя параноя и психична разклатеност. Това обаче бе реалност - нещо се случи с Хайтов през времето на тези три пътувания. **Опитвала съм да говоря по този въпрос с няколко души, близки до Хайтов и СБП, но насреща си получавах гробовно мълчание. Като мисля и пиша за това, идва ми на ум един откъс от твърде зловещ текст, който се приписва на Алан Дълес, известният директор на ЦРУ:** *„Ще свърши войната, всичко някак си ще улегне, ще се утаи и уреди. И ние ще хвърлим всички сили, всичкото си злато, цялата материална сила на САЩ за измамване и оглупяване на хората…! Човешкият мозък, съзнанието са приспособени към промяна… Малцина, много малко хора ще се досещат и ще разбират какво става… Но такива хора ние ще поставим в безпомощно положение…Ето това ще направим ние!”.* **Това е казано към 50-те години на миналия век, а знаем какъв е напредъкът днес в тази област!...**

(Преди да продължа към текста от книгата ми за Николай Хайтов, тук искам да поясня. Разбира се, че не смятам и не съм имала предвид, че казаното от Алан Дълес преди толкова години директно се отнася към събитията, за които съм писала и сега продължавам да пиша. Цитирала съм го, защото става дума за зловещо *„революционно”* досещане: **може да се влияе върху човешкия мозък и съзнанието!** През следващите десетилетия в Щатите започва да се работи и експериментира това - върху отделни хора, върху групи от хора и с масови социални експерименти. Както Алан Дълес е предвидил - резултатите са повече от успешни за хората, към които принадлежи той, многообещаващи и полезни. И те стават авангардни в методите и похватите на специалните служби, както в Щатите, така и извън тях. Ако само малко помислите, ще достигнете до примери и от най-новото ни време. Тези разработки не са спрели, не са приключили, те продължават - най-ентусиазирани са глобалистите и ултраглобалистите! Много съм се ровила, за да науча повече - в какво точно се състои въздействието, какво точно се прави. Намира се достатъчно литература. Психотропни и други медикаментозни вещества, хипноза, назидателни проповеди и заплахи. Експериментира се със затворници и военнослужещи. Има трайни и временни увреждания.)

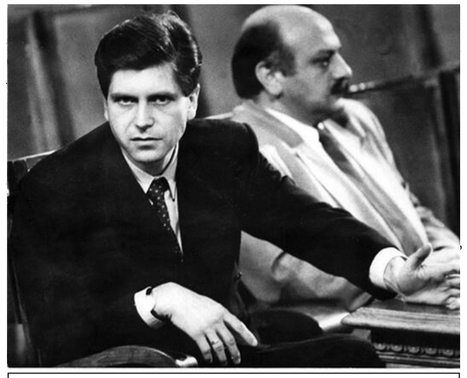

Министър-председателят Жан Виденов и Любомир Начев, министър на вътрешните работи.

В първата част на книгата ми бях стигнала до срещата ни по Коледа на 1997 година - ще се върна към нея, макар че ще ми е Добрев ми даде 40 милиона за издателство „Български писател”. Ако не бяха те, отдавна никакво издателство нямаше да има. Той и Гущеров, Добромир Гущеров, застрахователят…” Моят апостроф: „И ти излезе от името на Николай Хайтов, за да заявиш, че Николай Добрев е мъж, на когото може да се вярва и когото България трябва да слуша / визирах Хайтово интервю с подобно изявление)… Да!

„… политиците ни… в поголямата си част обслужват „цехови” и лични интереси. Има руари - свалянето на Жан-Виденовото правителство и доброволният отказ от втори мандат на БСП, трябваше да получат легитимност и морална санкция от представителни обществени среди, а писателската общност бе сред най-безспорните такива. За да бъде спечелена за това, трябваше нейните авторитети и лидери да я убедят. Сред тях тогава безспорният пръв бе Николай Хайтов **и като председател на СБП мнението му задължаваше и представляваше съюзните членове като цяло. Да не говорим колко важно бе това съгласие за последвалите събития - обвързването на България с Международния валутен фонд и Световната банка, влизането ни в НАТО, прегръщането на „евроатлантическите ценности” и „неолибералната перспектива”. С оглед на тази позиция бе немислимо вестник „Български писател”** *да продължи да излиза с присъщата му ясно заявена и недвусмислена политическа позиция. Та той бе инициирал сред писателската общност подписка против споразумение на България със Световната банка и Международния валутен фонд!* **Водеше безпощадна битка с „Отворено общество” на Сорос. И недвусмислено демонстрираше подкрепата си на Жан-Виденовото правителство: „Напълно сигурно е, че и правителството на Жан Виденов ще има своите пасиви, когато Времето прави равносметка за дейността му. Но едно е несъмнено и можем да го заявим без колебание още днес: това правителство е първото, което върна себеуважението на българите след 5-годишен непрекъснат и главоломен срив на националното самочувствие.**

На стр. 4

Зимата на голямото предателство

От стр. 3

Време, в което умират политическите партии

Партиите сами по себе си се превръщат в убежище на безсилни джуджета. Как да се неутрализират националистите? Дай им възможност да регистрират 15 свои партии и след това те сами ще се захванат една с друга. Същото може да се направи и с червените.

В условия, когато **нацията и социумът са демонтирани и раздробени до състояние на брауново движение, всичко се определя от този, който има тлъста банкова сметка, владее СМИ и има на разположение група опитни специалисти по промиване на мозъци**. Тук властта е без конкуренция. Притежавайки изброените ресурси, за нея няма проблем да подкупи когото трябва, да омаскари когото набележи, да разедини които трябва или просто да ги препрограмира с пропаганда. **А когото реши - просто ще го унищожи или ще го тикне зад решетките. Ако се наложи, кремълската клептокрация ще създаде лъжливи, но добре платени партии-спойлери (партии менте, бел. пр.) начело с актьори-провокатори.** Така опасни за властта движения ще бъдат разцепени и част от хората ще бъдат насочени към фалшива цел и към имитация на бурна дейност.

КАКВИ СТРУКТУРИ МОГАТ ДА ЗАМЕНЯТ ПАРТИИТЕ?

По същество това могат да станат социално-професионални мрежи, които имат аналози в мюсюлманските и масонските обединения. Те съвместяват политика, бизнес, всекидневен живот и взаимопомощ, съвместно прекарване на свободното време и осигуряване на безопасността на своите членове. Т. е. братства. Но за разлика от интернет социалните мрежи това са обединения не за дърдорене, а за дела. Между другото външно те могат да изглеждат аполитични.

Тук се появява общото дело. Или общи дела. Започва се строеж на нова, здраво свързана общност. Членство в такава структура дава възможност за реални дела, за кариера, за започване на общ бизнес, за повишаване на социалния статус, за защита от посегателства на престъпния свят и на не по-малко престъпната държава. **Това е аналог на масонството и ислямските джамаати.**

Масовото увлечение по миналото и по отживялото времето си партийно строителство гарантира непоколебимостта на властта на плъховете. Нейните политически технолози много добре усещат реалната заплаха и затова с облекчение отбелязват, че мнозинството от опозицията се занимава с елементарно подражателство.

И точно това е причината мюсюлманите, които споменавам, да тържествуват. Те не са загубили навика си да се сплотяват и умението да строят своите братства и многофункционални граждански обединения.

Мисля, че победа може да постигне този състоятелен опозиционер, който първи ще прозре идеята за използване на многофункционалните мрежи. Този, който самостоятелно или в съюз с други спонсори вложи средства за строеж на **Братство на руските хора** със свой диспечерски пункт, свои интернет СМИ и свой орган за финансиране.

Масите не разбират икономическите проблеми. Даже найразумните текстове и видеофилми, посветени на темата *„Здрава икономика за национална полза"* събират незначителна аудитория в сравнение с глуповати кратки 30-минутни клипове, съдържащи прости послания. Лозунги като *„Долу Путин!"* или *„Не на мигрантите!"* са много по-разбираеми за масите, отколкото добре направени предавания за необходимостта от нова индустриализация, от нова данъчна система, от разумен протекционизъм. **Хората се вълнуват повече от мигрантите, от междунационалните вражди, от крадливостта на властта, за собствената си безопасност, от проблемите на ежедневието си (дом, кола, изхранване, изучаване на децата).** Масите прогресивно оглупяват и този факт трябва да се има предвид. Те не могат да видят връзката между здравата икономика и подобряването на живота им. *„По-лесно е да вдигнеш хората „против" нещо (някакво Зло), отколкото „за" нещо".* Това, разбира се, звучи архаично, но трябва да се съгласим, че и регреса в Руската федерация си го бива.

Сам Бог ни повелява да вървим напред по пътя на създаване на структури, много по-адекватни на реалността, отколкото старите партии. **Властта на мерзките клептократи, насилващи и грабещи Русия, може да сломи само този, който гледа в бъдещето, без да възпроизвежда стари схеми. Тежко на тези, които вървят напред с глава обърната назад!**

Генералското движение и писателите. Зимата на голямото предателство

От стр. 3

Имаме поне няколко сериозни аргумента за подобно твърдение: отхвърли елегантно, но категорично проекта на Световната банка за българското средно образование; опъна се, макар и несмело, на Международния валутен фонд; парира успешно опитите на западни политически среди да закрият АЕЦ „Козлодуй" и най-сетне - показа воля да се справи с нахалното и агресивно „Отворено общество" на Джордж Сорос в България… Несъмнено действията на правителството са недвусмислени и ефикасни…" *(Николай Хайтов пред в. „Български писател", брой 47 от 21-27 ноември 1995 г.)*

Жан Виденов: Аз напуснах партията още през 2000 година...

Ето това е написаното от мен в последното, окончателното издание на книгата ми за Николай Хайтов от 2020 г.!

ОЩЕ ПРЕЗ 2016 година, когато работех върху първото издание, ме осени и обсеби една мисъл - трябва да разговарям с Жан Виденов. Ако искам да разплета ребуса на черната 1996 година, трябва да разговарям с Жан Виденов! Много ме окуражи интервюто му с Кеворк Кеворкян. */"Не съм срещал досега толкова овладяно политическо говорене"/.* Но когато бях пред осъществяване на идеята си, разни *„разумни"* познати казваха: Но той не е добре. На границата с лудостта е… Казах си, че и така да е, това е добре. Защото нали именно лудите и пияните единствени могат да изрекат голата истина, което *„разумните"* никога не ще си позволят.

Вече разказах каква беше политическата позиция на вестника на СБП *„Български писател"* и на самия Николай Хайтов. Жан Виденов бе не само за мен последният премиер на България, който се опита да е национално отговорен и да защити националния интерес и суверенитет, макар че го предадоха всички, включително и писателите с безхаберното отношение към събитията.

Едно уточнение за СБП - с **безусловното** си и безкритично поддържане на БСП от един голям брой членове на СБП, мнозина големи и безспорно талантливи творци се чувстваха отблъснати от писателския съюз: **Генчо Стоев, Стефан Цанев, Недялко Йорданов, Станислав Стратиев, Светлозар Игов, Симеон Янев и др. Някои от найголемите, като Богомил Райнов, Любомир Левчев и Йордан Радичков**, бяха изцяло отдадени на творческото си дело и може да се каже, че **бяха напълно безразлични** към писателски съюзи и политически партии.

И така, бях решена непременно да се срещна с **г-н Жан Виденов** и да разговарям. Не се срещнахме, но разговаряхме. Общуването ни започна някъде към началото на февруари и почти приключи към месец май 2023 година. Състоеше се от няколко необичайни телефонни разговори /от час и половина, два, два и половина/ и разменени по десетина-петнадесет имейл писма. Жан беше болезнено чувствителен. Но разсъдъкът му си бе на място и за сведение на *„разумните"*, бе с напълно здрав разум. Казваше и пишеше винаги *„приятелите/предателите"*, *„някои от детството и от махалата"*, *„смятаха ме за луд или заблуден, но всъщност знаеха, че съм прав и опасен"*. Струва ми се, че тук е удачно да вмъкна следното: **Жан Виденов** в медиите от времето, когато реши да създаде ПП *"Лява алтернатива"*: **„БСП няма бъдеще. Аз напуснах партията още през 2000 година. Това беше очевидно още тогава. Оставих я да деградира като отпаден продукт на Генералското движение… Там бъдеще няма"; „Предстоят огромни национални предателства и нашата мисия е да се борим срещу тях. Ако не можем в Парламента, на улицата. Ако трябва - и с оръжие в ръка."** *„Информационен портал"* Сливен нюз. Според мен Виденов изначално е бил свръхчувствителен човек, с много високи морални критерии и изисквания към времето и особено към хората. Беше млад, високо образован, интелигентен и неподкупен. **Беше идеалист!** Но не личностните му характеристики са причина за тоталното му разочарование днес. Те само донякъде го обясняват. **Виновни бяха ония, които не просто го изоставиха и предадоха, но съвсем съзнателно го набелязаха и превърнаха в жертвен агнец, за да оцелеят те в оня съдбовен момент;** и не просто да оцелеят, но да не загубят в „новото време" **властта** и… чрез нея - **парите.** Подлеците нарекоха това злокобно време Виденовата зима. А беше всъщност **Соросовата зима** и **Зимата на Голямото предателство**. Ето това е моето мнение за Жан Виденов и преживяното от него през 1996-1997 година…

Следва

Феноменология на политиката

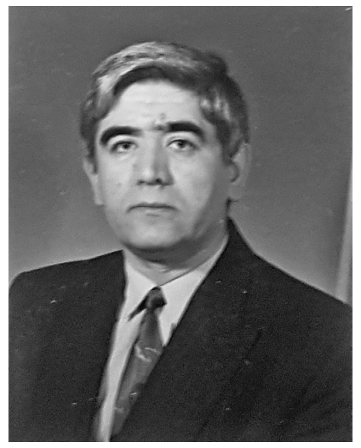

Петко ПЕТКОВ

„По това, с което се задоволява духът, може да се измери големината на неговата загуба"

Георг Вилхелм Фридрих Хегел, *„Феноменология на духа"*

След като вицепремиерът и министър на транспорта на **Република Северна Македония / РСМ/ Александър Николоски** нарече българските политици *„нецивилизовани"*, а *българите „по-мизерни и от тия тука що гласуваа за общата ни историја, дека не е обща, и за македонскиот јазик како диалектна форма на бугарския"*, **Бойко Борисов и Делян Пеевски** поискаха неговата оставка и извинение от Скопие. Вместо извинение **Николоски заяви**: *„Најголемият олигарх во Бугарија ми сака оставката".*

Кого визираше той? **Бойко Борисов или Делян Пеевски?** Най-вероятно Пеевски, знаейки че новоизлюпеният депесарски евроатлантик е санкциониран от САЩ по закона *„Магнитски"* за корупция. **Адвокатите на Пеевски в САЩ косвено потвърдиха правотата на тази санкция, след като се отказаха да оспорват обвиненията в корупция срещу техния довереник.** Което не попречи на председателя на ДПС - *„Новото начало"* **Пеевски** да участва в парламентарния цирк, състоял се в предпоследния работен ден на 50-ото НС, когато депутатите привикаха министъра на вътрешните работи **Атанас Илков**, за да им докладва за мерките на МВР срещу търговията с гласове. Купувачите на гласове искат от МВР шефа информация за мерките срещу купения вот. Предшественикът на **Илков в МВР Калин Стоянов** не казваше ли след последните предсрочни парламентарни избори, че всички партии купуват гласове? Сега уверява, че бил влязъл в политиката от гражданската квота на ДПС - *„Новото начало"*, за да разобличи фалшивия морал. Намерил компания за разобличаване на корупцията и фалшивия морал на политиците! **Делян Пеевски ли е носителят на новия непорочен политически морал?** Не извървя ли този *„политически феномен"* пътя от несъстоял се шеф на ДАНС през 2014 г., през депутат на ДПС, известен с постоянните си отсъствия от парламентарната зала, до съпредседател на ДПС, отмъкнал под носа на почетния тотем **Ахмед Доган** половината му партия барабар с трите букви? Дори успя, благодарение на ВАС, да регистрира *ДПС - „Новото начало"* за извънредните парламентарни избори на 27 октомври, подавайки посред нощ по електронен път заявление за участие до ЦИК, вместо изискуемите 9 документа, включително коалиционно споразумение. Така прогони Доган не само от сараите в *„Росенец" и „Бояна"*, но и го принуди да наруши блажената си почти монашеска изолация и да се върне в оперативната политика с коалиция *„Алианс за права и свободи"*, в която е **ЗНС** на **Румен Йончев** с още една формация СБОР. Поразен от подлостта на своя неблагодарен *„син"*, Доган първо промълви *„Малко е прекалило момчето"*, после **нареди Пеевски** и присъдружните му да бъдат снети от ръководните им постове, след което последва решението на **Националния съвет** за тяхното изключване. Преди седмица пък формацията на **Джевдет Чакъров** поиска от съда да заличи **Пеевски от ДПС**. Само че как ще изключат Пеевски от ДПС, в което според евродепутата **Илхан Кючюк** той никога не е членувал? Нещо повече, самият Пеевски изключи от ДПС *„отцепниците"*, останали верни на Доган, а един от спътниците на Пеевски заяви безцеремонно: *„Ние сме автентичното ДПС, другите са земеделци!"* Днес, когато вече тече предизборната кампания, социолози, политолози, политически анализатори и обикновени шарлатани се опитват да гадаят коя от двете фракции на ДПС колко процента от гласовете ще вземе и дали някоя няма да изпадне от състава на **51-вия парламент**. Съпредседателят на **ПП Кирил Петков** каза миналата седмица: *„Има голям риск Пеевски да не влезе в НС".* Да не би ПП-тата да се готвят да довършат Конституцията на *„мазно турско кафе в скута на Пеевски"*? *„Само този порок му липсваше"*, казвал **Талейран** след назначаването на **Фуше** за вицеканцлер. Защото *„вице"* във френския език означава и *„порок"*. Ако ПП-ДБ ще се гушнат отново с *„Кой?"*, срещу когото хората трополяха по жълтите павета през 2014 и 2022 година, защо се правеха на отвратени от неговия и на Борисов корупционен модел? Доган, който създаде *„политическия феномен"* Пеевски, вече се срамува от действията на *„момчето"*, а **Кирил Петков** вижда голям риск в това, че Пеевски може да не влезе в НС. Последното допитване на *„Алфа Рисърч"*, проведено в периода 18-24 септември сред **1000 пълнолетни от цялата страна, отрежда победа на ГЕРБ-СДС с 10% преднина пред ПП-ДБ, но макар да констатира 1,8% преднина на АПС на Доган пред ДПС-Пеевски, не дава повод за тревогата на Кирил Петков.** Тоест, ако се запазят сегашните предизборни нагласи, и двете фракции ще влязат в **7-партийния 51-ви парламент**. Седмо място му отрежда пък анкетата на *„Тренд".* Само дето коалицията на Доган АПС ще е четвърта, а *ДПС - „Новото начало"* ще се нареди на шесто място. Според мнозина българи най-добре е Пеевски да го няма в следващото НС, което не означава, че АПС начело с Доган е по-малката и за предпочитане злина. **Друг е въпросът, че традиционните избиратели на ДПС са отвратени и от Доган, и от Пеевски.** Само заплахата с нов *„Възродителен процес"* и **с агентите на ДС**, която в момента размахва **Пеевски**, искайки да бъдат разследвани и наказани организаторите и извършителите на **насилственото преименуване,** както и наближаващата студена и гладна зима ги принуждава да гласуват. *И те, макар и „с отвращение", ще гласуват пак за тези, които „разпределят порциите".* Тоест, за деребеите от двете фракции, **били те кметове, депутати или партийни лидери.**

Има ли другаде по света аналог на нашия фалшив *„политически феномен"*? Има и това е **Володимир Зеленски**, бившият украински комедиант, „слугата на народа", президентът с отдавна изтекъл мандат, **за когото продължаването на войната гарантира неговото оставане във властта**. Миналата седмица той за пореден път прелетя над Атлантика, за да се срещне с Байдън в родния му град в Пенсилвания, а след това в Белия дом и на 79-ата сесия на Общото събрание на ООН в Ню Йорк. **Зеленски планираше да се срещне и с Доналд Тръмп**, на когото също да представи своя *„план за победа над Русия"*, за прекратяване на войната и започване на преговори по неговата формула. А тя предвижда изтегляне на Русия от анексираните територии, включително Крим, сиреч нещо като безусловна капитулация пред Запада и Украйна. Тед Снайдер написа в The American Conservative (24.9.2024): *„В плана на Зеленски няма нито победа, нито план!".* **Дори Камала Харис окачестви измислиците на Зеленски като** *„предложения за капитулация"*. В речта си пред Общото събрание на ООН **Зеленски повтори същите опорки**, които се свеждат до това светът да упражни натиск върху Русия, тя да признае своето поражение, да се изтегли от окупираните украински територии и да преговаря въз основа на плана на украинския президент. Който **не е план за прекратяване на войната, а ултиматум за безусловна капитулация**. И то, когато Русия държи 20% от украинската територия и продължава своето настъпление, въпреки, или благодарение на авантюрата на ВСУ в Курска област. **Зеленски просто се опитва преди Тръмп да се е върнал в Белия дом, да изкопчи каквото може от САЩ и Европа.** Изпращането на западни далекобойни оръжия, с които Киев да обстрелва Русия в дълбочина, вече не е достатъчно, трябват и хора, които да управляват тези оръжия, както и войници, които да заменят изтощените и все по-недоволни украински военни в окопите на Източна Украйна. **Казано другояче, Западът е готов да воюва с Русия до последния украинец, а Зеленски иска не Украйна, а светът да вади кестените от огъня.** Що се отнася до намеренията на клоуна да привлече и Тръмп на своя страна, бившият американски президент и кандидат за втори мандат от Републиканската партия, е напълно наясно с кого си има работа. *„Зеленски иска демократите да спечелят. Той е най-големият търговец: когато и да дойде, връща се с 60 милиарда долара. Ако стана президент, ще потърся Путин и Зеленски и ще им кажа да се споразумеят за прекратяване на войната"* - казал Тръмп според турския всекидневник вестник *„Джумхуриет"* /24.9.2024/. *„Мирният" план на Зеленски се оказва „продължение на войната"*, според сайта *Pravda.ru.*/25.9.2024/. Целта на поредната пиар акция на *«клоуна-диктатор»* е съвсем прозрачна: - да въвлече света ако трябва и в ядрен конфликт, за да избегне Зеленски възмездието за загиналите мърцина над 1 млн. души в една война, която спокойно можеше да бъде избегната, ако Зеленски не беше послушал **Борис Джонсън, че е по-добре украинците да воюват, вместо да изпълнят договореното с Русия в Истанбул.**

Впрочем и **поредната просия на Зеленски в САЩ не мина без нищо: обещаха му още 8 милиарда долара американска военна помощ.** Той не изкопчи и разрешение от Байдън да използва американските далекобойни оръжия за удари в дълбочина на руската територия. Очевидно в навечерието на президентските избори в САЩ на 5 ноември и на фона на ескалиращия арабско-израелски конфликт в Близкия Изток **Белият дом ще бъде по-предпазлив** с обещанията за подкрепа на Зеленски и **все повече ще оставя мръсната работа на Европа. Тоест, Старият континент ще сърба попарата, надробена от Вашингтон с упорството му за разширяване на НАТО до границите на Русия и обещанието за скорошно приемане на Украйна, Грузия и Молдова в Алианса. Няма защо евроатлантиците на Запад и у нас да се възмущават от решението на руското ръководство да актуализира ядрената си доктрина, така че нито една страна от НАТО да не посмее да предоставя бази за нападение срещу Руската Федерация.** *«Какво би станало, ако в Канада имаше руски ракети? - пита Дъг Бендоу в «The American Conservative" (26.09.2024). И продължава: «САЩ искат от другите нации онова, което не биха толерирали за себе си».*

В знаменития си труд *«Феноменология на духа»* Хегел пише: *«По това, с което се задоволява духът, може да се измери големината на неговата загуба.»*

У нас духът, сиреч народът, се е задоволявал досега с толкова малко, че почти не му е останало нещо за губене, освен честта. Вижте какви клоуни са се запътили към следващото Народно събрание и ще загубите всякакви илюзии и надежди в българската политическа система. Тя е обрасла с толкова пороци, че вече като че ли не може да бъде изправена с бюлетини и разписки от машините за гласуване. **Както казва Чудомировият герой дядо Лулчо на землемерите, забиващи шарени вехи** *«за изправление на селото»: «Е-хей, с такива тънки клечки не можете вий управите нашето село, па макар да са шарени. Дебели сопи трябват, дебели! Чепати габрици трябва да играят тука, че тогава».*

Турската заплаха срещу България

Продължение от брой 35

Кой и защо продължава да подценява имперските заигравания, териториалните и властови претенции на Анкара спрямо страната ни

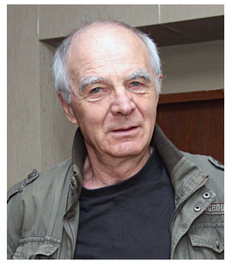

Борис ДАНКОВ

Ето само няколко примера от *„научния"* лексикон на **професор от Анкарския университет Халдун Ероглу**, който в своята публична лекция (https://acikders.ankara.edu.tr/course/view.php?id=1676) сипе исторически *„бисери"*, от които на непредубедения читател може направо да му се завие свят. Да вземем за пример един цитат, който *„доказва"* имало ли е робство в Османската империя или само толерантно *„присъствие"*: *„Анадолските селджуци се отнасяли много добре към робите, както се изисквало от ислямската религия"* - убеждава ни *„аргументирано"* професорът. Докато *„девширме"* (набирането на християнски деца за еничари - бел. моя) според Ероглу било *„практика за нуждите на империята", чийто „ефект за турцизацията на Балканите" бил... „много ограничен"*. Вече на тема *„демокрация"* професорът съвсем се е самозабравил, твърдейки че *„Османската империя признава „широко равенство" на немюсюлманското население, независимо от неговата религия"*. Колкото до насилието като такова , **Ероглу** е доста *„деликатен"* в своето заключение: *„Насилствена ислямизация не е извършвана в почти нито един период на Османската империя"*.

Още по-далече в своите *„научни открития"* е отишъл журнаалистът **Угуркан Шийхан** (https://stratejikortak.com/2020/03/balkanlar-turk-varligi.html), който като се опира на *„прозрението"*, че прабългарите са чистокръвни турци, асимилирани от славяните, **твърди, че след Освобождението на България от Руско-турската война османците са подложени на тотално насилие**. Същият журналист илюстрира своя исторически опус с карта на Балканите, върху която е простряно кръвавочервеното турско знаме с вездесъщия полумесец.

Вече да не говорим за десетките електронни сайтове на самодейни турски *„историци"*, които развиват откровено расови теории, внушавайки, **че от 17 век до края на 20 век християните на Балканите са извършвали масов геноцид, в който са убили едва ли не милиони** *„правоверни"* **турци и мюсюлмани** (https://www.mepanews.com/tarih-17nci-asirdan-2001e-balkanlarda-turk-ve-musluman-soykirimi-tarihi-43872h.htm).

Иначе фактологичните фалшификации си вървят на общо основание. Така турският доцент, макар и по професия анестезиолог **Али Бестами Кепекчи** в своя сайт (https://alibestamikepekci.com/balkanlarda-turk-yerlesimi/) *„доказва"*, че **османците са се заселили на Балканите още през 5 век, близо 100 г. преди прабългарите** - историческа фалшификация, която е широко разпространена сред набедените турски *„историци"*.

Капак на всичко са стотиците исторически *„открития"* на самия **Ердоган**, който почти никога не се съобразява с точността на конкретните факти, ръсейки наляво и надясно своите емоционални декламации. Ще приведем само един пример от неговата *„историческа"* реч на 27 януари 2023 г. в западнотурския град **Биледжик**, където той в прав текст **възхвалява експанзията на Османската империя**: *„Докато османците продължават напредването си в Согут до Бурса, след това до Одрин, след това до Истанбул, до Белград и накрая до портите на Виена, нашата нация имаше за цел да донесе мир, справедливост и просперитет, доминиращи на всяко място, където стъпи"*. Разбира се, Ердоган отново се опиянява от *„мирната мисия"* на османците, след като от обективната история добре е известно, че те винаги са *„напредвали"* с огън и меч, с насилие върху завоюваните от тях чужди територии.

Към тази голяма фалшификация се прибавя и най-новата политическа мистификация на **пантюркистите неоосманисти**, че **турската нация е възникнала далече преди класическите европейски нации върху основата на исляма**, на общата религия, която обединявала днес тюрките и турците в една нация.

СТАРИТЕ НОВИ ИМПЕРСКИ КАРТИ

Покрай лавината от исторически фалшификации през последните години в Турция е на мода тиражирането на стари и нови имперски карти. Достатъчно е да се *„запита"* търсачката **Гугъл** на турски език за подобни графични изображения, за да се види каква **шовинистична психоза тресе южната ни съседка**. Преди години (2020 г.) у нас стана известен скандалът с публикуваната в Инстаграм и Туитър карта на депутата от партията на **Ердоган ПСР Метин Кюлюнк**. Тогава сръчният шовинист ислямист беше *„отрязал"* територията на половин България и я беше *„закачил"* към лелеяната от него Велика Турция.

Нова имперска карта на Балканите с турския флаг върху цялата им територия.

Реджеп Тайип Ердоган и неговият съдружник Девлет Бахчели с луксозната карта на бъдещата Османска империя.

През 2021 г. руският сайт *Haberus.ru* публикува фотография, на която политическият приятел на **Ердоган и шеф на присъдружната Партия на националистическото движение - Девлет Бахчели,** му подарява в луксозна рамка, изработена от самия него, карта на т. нар.*„турски свят"*, включващ бившите **постсъветски мюсюлмански републики в Средна Азия, Балканите, Уйгурския автономен район на Китай и част от Иран**. (https://haberrus.ru/politics/2021/11/18/bahcelinin-erdogana-hediye-ettigi-turk-dunyasi-haritasi-ruslari-kizdirdi.html). На 11 юли 2022 г. пак Бахчели в центъра на паравоенната организация *„Сивите вълци"* показва сътворена от него нова карта, която включва в територията на Турция няколко от Егейските острови, принадлежащи на Гърция. Сиреч *„упражненията"* с геополитическата картография в Турция не са никаква случайност. Те имат *„интифа"* от найвисоко място.

МЕЧТА ЗА... ТУРСКИ СЪЕДИНЕНИ ЩАТИ

Още през 1992 г. , непосредствено след разпадането на Съветския съюз, **Тургут Йозал** като премиер и президент на Турция в своите външнополитически планове и стратегически *„визии"* решава да се опре върху старата, но все още незабравена доктрина на... **пантюркизма**. Първоначално през 1991 г. **Йозал** прави *„проучвателна"* визита в **Москва, Азербайджан, Казахстан и Киргизстан**. Както свидетелства по-късно съпругата му **Семра Йозал** (в интервю за в. *„Милиет"* от 17 април 1998 г.) той имал *„проект да събере тюркските републики в една страна като САЩ"* и да създаде *„велика турска държава"* (16https://tasam.org/tr- TR/Icerik/70108/turgut_ozalin_orta_asya_turkistan_politikasi). Самият **Йозал** на 1 септември 1991 г. заявява, че пред Турция се бил появил *„исторически шанс"* да стане *„лидер в региона"*. Такава възможност според него *„се появявала веднъж на 400 години и не бивало да се изпуска"*. Той смята, че реализацията на *„проекта"* трябвало да започне от Балканите (където според него живели около 5-6 млн. мюсюлмани и турци!?), като стигне до... Великата китайска стена.

Така на 30-31 октомври 1992 г. *„архитектът на неоосманизма"* свиква в Анкара първата среща на върха между **Турция, Азербайджан, Казахстан, Киргизстан, Туркменистан и Узбекистан**. Вярно е, че на нея основно място заема икономическото и финансово сътрудничество между Турция и новите *„тюркски държави"*. Но независимо от увереността на Тургут Йозал, че Турция *„няма да провежда туранска политика"* и че *„братските страни"* нямат други намерения, освен *„да постигнат по-висок жизнен стандарт"*, не остава скрита неговата основна идея за бъдеща... *„велика турска държава"*, която днес се е превърнала едва ли не в *„идея фикс"* за *„прагматика"* неоосманист Ердоган.

Куклата Кирил Петков, или на „Зла круша – зъл прът!"

Атанас СТОЙЧЕВ

- Събуди ме, когато започне предизборното куклено шоу в България!

- То вече започна.

- Тогава ме събуди, когато свърши!

Социално-психологически типове като Кирил Петков не се избират, те се назначават по добре отработена негативна кадрова селекция в една отделно взета колония. Тях ги спускат от ПосолствоТО, а post factum им измислят и биографии, за да ошашавят с тях туземното население. Бил завършил Харвард, успешен бизнесмен, усмихнат млад човек, неопетнен от компромати и с евроатлантически имидж. И безспорен мачо, три дъщери има мъжагата, пък ако не ни вярвате – попитайте Лена Бориславова.

Предизборно наскоро Про100Киро се впусна в обиколка из Щатите, за да сондира мнението на работодателите си дали си спомнят още за него. Почти не. Срещна се с второ- и третостепенни чиновници. Бившият директор на ЦРУ и после държавен секретар на САЩ Майкъл Помпео още през 2020 година бе наритан от тогавашния президент Доналд Тръмп заради отказа му да разследва и публикува тайните мейли на Хилъри Клинтън, открити в служебния й лаптоп. Нейна Арогантност и/или Невежество даже не се бе постарала да ги криптира или изтрие. Тъй че – нъц!, греда!, безпросветно геле!.

В българската вътрешна политика Кирил Петков е „Господин Продължаваме Провала". Във външната е головодник, пълна нула. Zero. За това си има Амбасада, тя да му мисли. Напоследък обаче и Галя от ПосолствоТО не знае какво да спусне като директива. Посланик Мъртън се оглежда и ослушва какво ще се случи на предстоящите след по-малко от месец президентски избори за Белия дом, пък и на Държавния департамент не му е някак си в момента да верния съюзник България; има си по-важни дертове – Украйна, Близкия и Далечен Изток, Китай, Иран, Тайван. Дълбоката държава просто го отсвири. „Елате утре!", и му тръшнаха вратата под носа.

- О-о! Добър ден, бай Помпео, как си, добре ли си? — извиква Киро с един най-приятелски тон, щом среща в коридора работодателя си.

Последният му подава зачудено ръка и се сърди на своята памет, която не го подсеща кой е този любезен приятел.

- Не ме ли познаваш? — припомня Киро, като смесва ту „ви", ту „ти". — Вий нали бяхте шеф на ЦРУ-то?

- Да.

- Е и аз съм оттам!- заключава тържествено Киро. - То се казва емишерии сме, хе, хе, хе, ами как! Помниш ли статията във вестника?

- Да, да, спомням си — отговаря сдържано-снизходително Помпео.

- Ей че бяха те нацапали!… Ама ти си гледай кефа, хич да не те е ена! Аз колко съм ви хвалил!… Те викат Помпео такъв, Помпео онакъв. - „Да ме прощавате- викам, - не е тъй."

Откакто е в нашенската „реална политика", синът на татко Петко е един ходещ анекдот, произвеждащ и продуциращ гафове, колчем си отвори устата. Уж зрял човек, а със замръзнали в пубертета инфантилни рефлекси. Нарцис, патологичен лъжец, за когото полиграф „няма отрит, няма открит!". Човечецът про100 си вярва. Ако срещне истината, няма да я познае, ще реши, че е хибридна пропаганда на Кремъл, дори и да се препъне и обели коленете в нея. Призракът на 70-те експулсирани руски дипломати го преследва в мокрите му сънища.

„Не бих се ангажирал с отговорно описание на неговия индивидуален характер, но вярвам, че не греша за психичното му състояние. Истината е, че суровата реалност все повече се стоварва върху плещите на новоизлюпения ни премиер (Кирил Петков) и той просто изглежда уплашен, както и да го прикрива и какъвто и да е в очите на близките и приятелите си". Това написа преди повече от две години психологът проф. Росен Йорданов, бивш шеф на Института по психология на МВР.

Наскоро в бездарен предизборен клип, вероятно роден във въображението на PR-гения Найо Тицин, Кирил Петков ни извести, че моля ви се!, подарявал на партийните му комсомолци от „Продължаваме Провала"дръвче, което да засадят. Круша. И това бил символът на младата им организация. И не само. Това бил начинът, по който България да тръгне напред. „Напред", а къде точно е това „напред"?! И колко ще ни струва? Война с Русия или в комбинация с „климатична неутралност"?

Страх, страх от политическото и индивидуално бъдеще тресе подобни индивиди! И не без основание. Политическият крах на ПП-ДБ-та и техните производни ментета предстои. Ще окапят като круши. Пък и Хегемонът е неблагодарен. Винаги е готов да ги награди с един „Магнитски" за вярна служба, но неизпълнени ангажименти. Но както е казал народът: „На зла круша – зъл прът!".

Турската заплаха срещу България

Картата на Евгин Авджъ за Велика Турция от... 2025 година.

определят като Тюркски съвет, който на 12 ноември 2021 г. в Истанбул е преименуван в Организация на тюркските държави. Тогава е приет и документът *„Визия за тюркския свят 2040"*, предвиждащ да се състави пътна карта за *„общото политическо, икономическо и ...военно бъдеще"* на държавите – членки на организацията. Апропо през 2018 г. Унгария - независимо от недоказания докрай тюркски произход на унгарците - е приета за член-наблюдател на ОТД. Статут на наблюдател има и Туркменистан.

Така от 1992-ра до 2023 г. са се състояли над 20 срещи на върха на тюркските държави, чийто основен инициатор и организатор е Турция. Ако има някакво участие на останалите *„братски страни"*, то е по-скоро с предложения, подкрепящи реализацията на общата... пантюркистка идея. През този период са осъществени множество политически решения. Създадена е Международна организация за тюркска култура Turksoy (1993). Открита е Парламентарна асамблея на тюркоезичните страни TURKPA (2008). Създадена е Тюркска академия за научни изследвания (2012). Сътворено е общо знаме с лого на общността (2012). Тръгва Международен тюркски световен новинарски канал (2014). Въвеждат се общи учебници по история, география и литература за тюркските държави (2018). Започва работа Комисия за общата азбука на тюркските страни (2022). Открит е Тюрски инвестиционен фонд с капитал 500 млн. долара (2023)...

Ердоган заедно с шефа на турската ислямистка агенция ДИАНЕТ Али Ербас и други политици ислямисти.

В тази масирана дейност се откроява особената роля на **Реджеп Тайип Ердоган** като главен организатор и вдъхновител на бъдещата геополитическа конструкция. По време на така наречения Световен бизнес съвет (DTIK), предшестващ седмата тюркска среща на върха, на 14 октомври 2019 г. в Баку визионерът на новия пантюркизъм фанатично обявява: *„Сега ние вече сме шест държави - една нация... Географията на Туркестан е нашата прародина, нашата родина. Ние сме много голямо семейство от 300 милиона души, които говорят един език, вярват в една и съща религия, имат една и съща история, култура и цивилизация", допълвайки, че „хората от турски произход, живеещи в Северна Африка и Близкия изток, се оценяват на над 20 милиона"*. Очевидно представата на Ердоган за нация е доста разтеглива. Според неговия геополитически лексикон би трябвало да има славянска, арабска и какви ли не още измислени нации...

Прочее, този политически инженеринг на анкарския прагматик има немалко последователи в Турция и особено в най-предания й съюзник **Азербайджан**. Нароилите се през последните години над 60 *„мозъчни тръста"* в южната ни съседка разработват на поразия от мегаломански по-мегаломански хипотетични сценарии за бъдещата мегадържава.

Следва

Дни на подем и погром

101 години от Септемврийското въстание

Проф. Искра БАЕВА

Бурният XX в. носи на България толкова тежки изпитания, че влязохме в XXI в. с чувство на облекчение, че сме оставили лошото зад гърба си. Но скоро установихме, че **предизвикателствата са вечни**, особено за живеещите в държава в центъра на Балканите, която редовно се оказва изолирана от съседите си. **За гражданите обаче все пак най-важните предизвикателства си остават свързаните с вътрешната политика, където за трите и половина десетилетия преход успяхме да утвърдим една формално демократична, но на практика дълбоко корумпирана държава с огромно социално разделение, но пасивно население, което предпочита да ругае политиците** и да не *„им гласува“*, като по този начин само ги утвърждава във властта.

Започнах по този начин напомнянето за въстанието, избухнало преди 101 години, защото искам да припомня как в миналото **българите са били готови да се борят за правата и свободите си**. Но, разбира се, не предлагам да въставаме и днес, а да се борим с подходящи за нашата епоха средства.

Стогодишнината от Септемврийското въстание отмина миналата година тихомълком с няколко конференции в затворени пространства. Преразглеждането на историята в годините на прехода изпрати в небитието на забравата повечето събития, изглеждащи някога епохални. Това може и да е политически коректно, **но не е исторически коректно, защото социалната функция на историята е да ни носи поуки за днешния и утрешния ден, а най-ценни са поуките от драматичните събития. Точно такова е Септемврийското въстание от 1923 г.**

Традиционно въстанието се разглежда през призмата на комунистическата мартирология, а след 1944 г. и като стъпка към похода на БКП към властта. То обаче може да се постави и в друг контекст – на **поредицата събития, последвали войните и националните катастрофи, очертали резкия завой към нови алтернативи, очертани както от БЗНС, представляващ мнозинството от българите (78 % живеят по селата), така и от БКП (т. с.), вдъхновена от Октомврийската революция в Русия.** Не е случайно, че в първите следвоенни избори българите изхвърлят традиционните партии от властта, а дават доверието си на БЗНС и БКП (т. с.).

Яркият земеделски водач **Александър Стамболийски** поема управлението от името на селото. Но опитът за господство на селото над града обединява разделените до момента десни градски партии, а безсилието им да се върнат с избори във властта ги тласка към заговора. Така се стига до **военния преврат на 9 юни 1923 г.** и до спонтанната съпротива на земеделци и комунисти

срещу преврата. Но докато БЗНС призовава своите привърженици за подкрепа, **ръководството на БКП (т. с.) възпира своите, тъй като (както ще напише Христо Кабакчиев)** става дума за *„котерийна борба между отделните крила на буржоазията – градската и селската“*. Тази позиция не е изненада, като се има предвид острата борба между земеделци и комунисти при земеделското управление – **достатъчно е да си припомним съдбата на Транспортната стачка от 1919–1920 г.**

Тогава старите комунисти **Димитър Благоев и Тодор Луканов са убедени, че БКП трябва да се възползва от парламентарния си опит и от 50-членната си парламентарна група.** В оформения след 1917 г. избор между революция и еволюция те залагат на постепенните умерени промени.

Но **младите комунисти не мислят така. От ръководството на Коминтерна в Москва (всъщност Васил Коларов)** телеграфират: *„Разтревожени сме от известието, че Вие спявате борбата в Плевен против новото правителство… Доколкото можем да съдим оттука, положението изисква съвместни и решителни действия даже със Стамболийски, иначе сегашното правителство ще се укрепи и ще разгроми комунистите“*. В тази гледна точка също има логика. Логиката, формулирана по-късно от **Бертолд Брехт** за настъплението на националсоциализма, унищожаващ противниците си един по един.

Естествено е желанието на Москва да съдейства за разрастване на революционната вълна. Но е вярно и това, че **отвън борбата между земеделци и комунисти изглежда безсмислена, тъй като те са изправени пред общата опасност на десния режим.** А спонтанното участие на комунисти в съпротивата срещу Деветоюнския преврат демонстрира, че **не всички в БКП мислят, че кървавото сваляне на Стамболийски е от полза за БКП**. Затова позицията на Коминтерна намира привърженици и в България.

След стратегически и тактически спорове в ръководството на БКП в началото на август се стига до решението *„да се поправи грешката“* с ново въстание. Как се *„поправя“* една грешка с опит да се повтори ситуацията, но при променена реалност, е въпрос, който буни духовете на левите до ден днешен. Така или иначе, решението за подготовка на въстание три месеца след като правителството на **Александър Цанков** е поело цялата власт, **тласка претърпелите поражение леви в България към революционен подем.**

Подготовката за въстание се извършва по всички правила: политическо, военно ръководство, изграждане на въстанически мрежи, финансиране. Но и властите не бездействат, а на **12 септември в опит да се попречи на въстанието полицията арестува около 2500 комунисти.**

Ако беше вярна тезата, че комунисти, леви земеделци и анархисти насила са принудени от Москва да вдигнат обречено въстание, арестите щяха да послужат като оправдание то да се провали. Но става друго. Още на следващия ден – **13 септември, въстава Мъглиж, последван от множество селища в Старозагорско, Новозагорско, Чирпанско.** Въстанието се разпространява като горски пожар, придружено от вярата, че успехът е сигурен. Ето как го виждат на 20 септември въстаниците от **с. Медево, Чирпанско**: *„Съобщава се на населението, че буржоазната власт е сломена и селско-работническите съвети поеха властта в ръцете си по мирен и легален начин… Прочее приканва се населението да се отдаде на мирна и тиха работа, като не отдава значение на слуховете откъдето и да се пускат те“*. Завидно самочувствие!

Едва на **20 септември ЦК на БКП (т. с.) взема решение въстанието да избухне на 22 срещу 23 септември и негов център да стане Северозападна България**. Начело **застават Георги Димитров, Васил Коларов, Гаврил Генов**. И докато в Южна България въстаниците усещат безсилието си пред редовната армия и мобилизираните *„граждани-милиционери“*, в другия край на България ръководените от **Иван Пейчев и Георги Дамянов** отряди успяват да **превземат Фердинанд, Берковица, водят сражения при Бойчиновци, при Брусарци, а поп Андрей от Медковец се сражава смело съвсем не според сана си.**

Краткотрайните успехи не променят неравното съотношение на силите и скоро се стига до заключителния акорд – **погрома. Отмъщението на превратаджийската власт срещу дръзналия да вдигне оръжие народ е толкова жестоко**, че предизвиква небивала реакция. Рядко едно събитие от съвременната история е оставяло такава дълбока диря в литературата**. Достатъчно е да се изброят имената на Гео Милев, Антон Страшимиров, Никола Фурнаджиев, Асен Разцветников, Ангел Каралийчев**, за да стане ясно, че дори да заличим Септемврийското въстание от историята, трудно можем да го изтрием от литературата.

Потушаването предизвиква реакция и у чуждестранните дипломати, независимо че техните правителства подкрепят българските власти. Показателни за това са думите на британския пълномощен министър **Уилям Ърскин в доклада до Форин Офис**: *„безмилостните мерки, приложени при потушаването на бунта, които в някои случаи достигнаха до поголовни кланета, очевидно не бяха оправдани и натрупаха голям заряд от омраза срещу правителството, който трябва да се има предвид в бъдеще“*. Извод, който предсказва, че **Септемврийското въстание от 1923 г. е само началото на гражданското противопоставяне.**

А моята цел с този текст за отдавна отминалото и почти забравено събитие е **да припомня как са реагирали на несправедливостите нашите предци, вероятно защото са смятали правата, свободите и борбата за идеали по-важни от удобствата и развлеченията.**

Източник *„Клуб 24 май“*

Моралните мерки за добро и зло в историята

Ира АНТОНОВА

Мисля, че **не Септемврийското въстание, а неговото тълкуване**, еволюцията в оценките винаги ще бъдат изпитание за нашите български мерки за добро и зло в историята. И ако нямаме морални мерки или разменим местата им на везните, не ни чака нищо добро.

На 23 септември 1923 години избухва Септемврийското въстание в Северозападна България. Неговото начало е поставено 10 дена по-рано в Мъглиж, в Стара и Нова Загора (поетизирано от Гео Милев).

Въстанието **не е инспирано от Коминтерна**, както пишат *„новите“* родни историци. **Коминтерн през 1923 година НЕ СЪЩЕСТВУВА. Съществува Трети социалистически интернационал, който е базиран във Виена.**

Да се върнем на нашето въстание. То започва като отговор **не на външни внушения, а на преврата от 9 юни 1923 г. и кървавото насилие, с което е наложен**. Само за седмица след Деветоюнския преврат освен **двамата братя Стамболийски и кметът на София Крум Попов са убити без съд 33-ма депутати и 9-ма министри от БЗНС. Убити са стотици земеделци, затворени и пребивани са други хиляди.** Превратаджиите произлизат на първо място от средите на политическото образувание-чудовище, наречено **Демократически сговор, оглавяван от Ал. Цанков**. Участват и дейци на Демократическата партия - председателят й **Ал. Малинов, героят на Акта на Независимостта от 22 септември 1908 г. сега открито се радва на преврата и хвали убийствата на комунисти.** Участват най-нелепо и **активисти на Социалдемократическата партия (широки социалисти)**, представители на други партии. В преврата активно се включва едно тежко **обременено с убийства крило на ВМРО. Важна роля играе Военният съюз.**

Кои са **вдъхновители и извършители** на погрома над септемврийци от 1923-а?

Същите гореизброени синковци - **превратаджиите срещу законното и широко поддържано от народа правителство на БЗНС**. След юни и юли през септември с още по-голямо усърдие ще касапстват **цанковските, генералите Вълков, Русев и ред други военни, македонстващите главорези**. Към тях сега ще прибавим и някои белогвардейски генерали и по-нисши чинове от приютената у нас **Бяла гвардия (или армията на барон Врангел, избягалата от Червената армия през Крим)**, като генералите **Туркул, Василевски** и др.

Въстанието е потушено с цената на над **5000 убити**. Убивани са цели семейства, както и хора, които нямат никакво участие във въстанието, но са възмутени от жестокостите на превратаджиите. **Сред тях са Тодор Страшимиров, Гео Милев, Йосиф Хербст и мнозина още видни интелектуалци.**

Имам и **лична родова история**, свързана с въстанието.

В родното село на дядо ми **Петър Антонов - Соточино**, Фердинандско (дн. Монтана), изстъпленията на палачите са особено потресаващи. Убийците тук са български военни **Изтезавани зверски, после убити без съд и присъда са 18 соточинци, а жените и майките им са принудени да играят хоро около кървавата грамада от тела на техните деца и съпрузи. Събитията в моето село достигат дори до световната преса и вдъхновяват сюжета на повестта** *„Хоро“* **на Антон Страшимиров. Дядо ми е участник във въстанието, но като бивш кавалерист от румънския фронт е изпратен от военния ръководител на въстанието Гаврил Генов в Бойчиновци заедно с 2000 въстаници.** Там те водят бой цял ден с редовни войски, но артилерия, извикана от София, в крайна сметка ги попилява (немски оръдия „Круп“ и френски оръдия - има техни снимки в Националния исторически музей в Бояна). **Сред въстаниците комунистите не преобладават, мнозинството са земеделци или хора, които са се надявали чрез бунт да се възстанови законното правителство на БЗНС.**

До края на 1926 година, до амнистията от Ляпчев, дядо ми е в нелегалност. Благодарение на амнистията, мога да ви напиша в този пост - баща ми е роден през 1928 г.

Тази паметна плочата е в село Гаврил Геново, бивше Соточино, на мястото, на което се е играло зловещото хоро, описано от Антон Страшимиров.

Но идва времето на нацизма и България отново е потопена в кръв. **През 1944 година, на 20 юни в село Соточино отново има жестока разправа със старци, жени и деца. Предишния ден са убити петима партизани и полицаите не дават на соточинци да ги погребат. Жандармерията хваща семейство ятаци и започват мъченията пред очите на цялото село. Първо бият мъжа-ятак - до смърт, после жената - пред двете й деца. Това продължава до вечерта, когато майката е заровена в общ гроб, още жива, под писъците на децата й.**

Такива са двата епизода от историята на моето семейство, от общата ни история, в която на някои им се прививда добра и спокойна царска България.

Въпросът кой и защо има право да въстане с оръжие продължава ли да е актуален и днес? Бих искала да е.

Кой взриви пейджърите на Хизбула

Израелското разузнаване **Мосад** е получило достъп до пейджърите, предназначени за ливанската групировка на Хизбула, и е поставило взривното вещество PETN (пентаеритритетранитрат), което се е взривило при натряване на акумулаторите, съобщава **Скай Нюз Арабия**, като се позовава на достоверни източници.

По данни на тези източници то е прихванало устройства преди доставката им на Хизбула и ги е напълнило с взривното вещество. Като допълва батериите със споменатото взривно вещество, **Мосад повишава температурата им и по този начин те се взривяват.** Представител на Хизбула предполага, че натряването на устройствата е предизвикано програмирано. За това, че пейджърите са били напълнени с взрив, преди да попаднат в Ливан, съобщава и Асошиейтед прес. По информация на Ал Джазира всеки пейджър е бил напълнен с около 20 грама взривно вещество, а устройствата са били внесени в Ливан преди пет месеца.

Пейджърите избухнаха масово в Ливан на 17 септември. По данни на ливанското министерство на здравеопазването са пострадали 4000 души, 11 са загинали. Сред пострадалите е и посланикът н Иран в Бейрут Моджтаба Амани, който е бил хоспитализиран. Ранени са и още двама сътрудници на иранското посолство, съобщава агенция Мер. По информация на тв Ал Хадат при взрива са пострадали членове на Хизбула, намиращи се в Дамаск. Източници на телевизия твърдят, че е загинал синът Али Амара, депутат от Ливанския парламент от Хизбула.

Хизбула обвини Израел и обеща „справедлив отговор откъдето не го очаква“. Израелските власти не коментират случката официално. Изданието **Аксиос**, позовавайки се на други източници, пише, че операцията е била одобрена на скорошно заседание на израелското ръководство. Експерти твърдят, че пейджърите е могло да се взривят както от кибератака, при която са били нагрети, така и от предварително заложено в тях взривно вещество. Към последната версия се придържа и бившият сътрудник на разузнаването на САЩ **Едуард Сноудън**.

РБК

Скандинавия и Прибалтика се готвят да открият втори фронт против Русия

Командващият въоръжените сили на Естония **Андрус Мерило** съобщава, че **Талин и Хелзинки** разширяват сътрудничеството си в сферата на морската отбрана, като в частност става дума за разработка на *"конкретни планове"* за пълно затваряне — в случай на нужда — на **Балтийско море** за руски кораби.

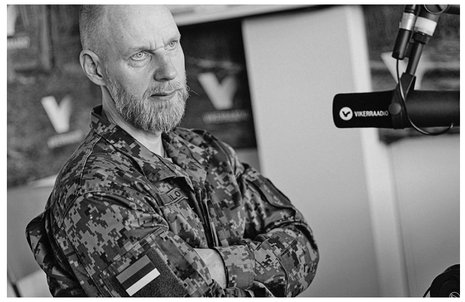

Командващият въоръжените сили на Естония Андрус Мерило.

Заявлението се вписва органично в общия фон на събитията, в които скандинавските и прибалтийските страни дръпнаха стремително напред в своята ястребово-русофобска политика, като изпревариха дори поляците и застанаха веднага след Украйна. Например министър-председателят на **Дания Мете Фредериксен** заяви, че **съюзниците на Киев трябва да дадат разрешение за използване на западно оръжие за удари дълбоко в руска територия**. Между другото, датчаните вече са предоставили своето официално разрешение да се използват дадените от тях самолети F-16.

Тази активност на скандинавците и прибалтийците често предизвиква недоумение. Да, **Украйна имаше илюзии относно своите перспективи за военна победа над Русия**: развита индустриална страна с многомилионно население и тотална поддръжка от страна на Запада, тя съвсем сериозно разчиташе на успех. Но тия къде са тръгнали? Особено сега, **когато неизбежното поражение на украинското направление става очевидно за всички**, което би трябвало автоматично да сложи кръст на надеждите на къде по-малки и слаби държави.

Освен това (и ръководството на страната казва това в прав текст) **Русия разглежда украинския народ като братски, а конфликта — като частична гражданска война, разпалена от външни сили**, и затова съзнателно си налага ограничения при провеждането на СВО. Но по отношение на други враждебни страни **подобни сдържащи фактори Москва няма и няма да прилага**, така че тя без колебание може да използва целия асортимент от средства и методи, позволени и известни при водене на война. В подобни условия за държави, които не биха могли да нанесат военно поражение на Русия, а най-много да й създадат определени проблеми, това си е направо суицидно поведение. И въпреки това скандинавците и прибалтийците уверено вървят в избраната посока.

Разгадаването на тази част от пъзела е просто: прибалтийският и скандинавски истеблишмънт откровено обслужва задокеанските интереси и поръчки. А общественото мнение в тези страни изобщо не вълнува организаторите на процеса. Макар русофобската пропаганда там да е доведена до нужната степен, за да осигури достатъчно равнище на поддръжка на най-безумните антируски авантюри.

Доста по-интересна и сложна е другата част на случващото се: какъв изобщо е смисълът да се продължава военното провокиране на Русия и ескалацията? Украйна май продемонстрира вече безнадеждността на опитите да нанесе военно поражение на Русия.

От една страна, да, може да се каже, че ако от дадената идея не са се отказали, то поне са я преместили в графата на малко вероятните сценарии. Но, от друга страна, за нашите противници както и преди крайно актуална е задачата ръцете на Русия да бъдат максимално вързани, та тя да няма физическата възможност да участва с пълна сила в геополитическото преразпределение — изтласкването на Запада от Африка или от Близкия Изток, подкрепата на Китай в противопоставянето му на САЩ или всеки друг от десетките важни процеси.

Трябва да се признае обаче, че нашето уязвимо място е **колосално голямата граница с куп недружествени съседи и е избрано много точно**. Едва ли от естонците, латвийците, датчаните или финландците ще се иска победа над Москва. Достатъчно е обаче те да създават едно постоянно напрежение за Русия за нейните военни, финансови, управленски сили — за защита границите, сигурността на населението от пограничните територии, непрекъсната връзка с Калининградска област и т. н. Вече знаем как изглежда това по примера на Курска и Белгородска област. Западът заложи на възпроизводството на посочения сценарий по цялото протежение на руската граница — където можеше да се организира подобно нещо. По същата причина натискът върху Грузия е жесток, където се иска смяна на властта — абсолютно прозападна, но отказваща да принесе в жертва своята страна за сметка на чужди интереси.

Но при скандинавското и прибалтийското ръководство няма колебания: на тях им е поставена задачата да вкарат страните си във военен конфликт с Русия — и те последователно вървят към целта. Ако обаче по време на този процес **Талин, Хелзинки или Копенхаген се окажат изтрити от лицето на земята, никой от кукловодите и изпълнителите няма да заплаче** — точно обратното, това ще отвори за тях нови кариерни перспективи на по-високо равнище.

Руски военни кораби в Балтийско море

http://xn----8sbeybxdibygm.ru-an.info/новости/

Превод: Уляна Петкова

От стр. 12

Електронните лексикони...

Тя е била втората съпруга на Хенри Осми и е обезглавена поради това, че не е успяла да му роди наследник и се е въвлякла в заговор срещу него. Ана Болейн е дъщеря на лейди Елизабет Хауърд /дъщеря на Томас Хауърд, втори херцог на Норфолк/ и Томас Болейн, граф на Уилдшър. На всички снимки от съвременни художници тези исторически личности са с бял цвят на кожата.

Модерният филм представи **Ана Болейн като негърка, и не само - в рекламата за филма тя целува сексуално друга жена**. Актрисата с черен цвят на кожата е красива жена, но въобще не прилича на историческата личност. **Когато се опиташ да коментираш този филм, постовете се блокират**, защото изтъкването на неправилния, направо несъстоятелен подбор на актьори и коментирането на неадекватни за този исторически период препратки и творчески решения **е забранено**. **Забранено е да се коментира нещо толкова дребно и маловажно като едно произведение на изкуството!** Представете си докъде се простира свободата на словото! **И хората свикнаха, че няма да говорят каквото мислят, а ще говорят каквото е позволено. Малко по малко през социалните медии те се научават кое е** *„да“* и кое е *„не“*.

Инфантилизирането на психиката води до редица последствия. Бягство в съдържание, което е безопасно. **Отказ от критично мислене и податливост на внушения**, опаковани в лъскави панделки. Така изборът и предпочитанието на шарените бонбонки вместо сериозните личностно и социално значими въпроси става естествен и почти неизбежен. Без съмнение **това оказва влияние и на ценностната система**, която се научава да *„не забелязва някои неща“*, които биха оспорили нейната функционалност.

Инфантилизираното разбиране за света доведе до притъпяване на остротата на сетивата в голяма степен намали взискателността на интелектуалната природа. Сведе я до ниво на вегетация и **безмилостно поглъщане на безпорядъчни обеми от глупости**. **Умът, някога движен от стремеж към познание и претенция за окултуреност, днес няма такива аспирации.** Днес единствената му задача е да се вписва в дискурса на цената на всичко, за да може да добута до стабилност. За съжаление модерното разбиране за стабилна психика съвсем не е така умерено и балансирано като това, което познаваме от предходни социални етапи.

Неумолимо ще повтаряме и ще го правим, докато бъде разбрано. **Ежедневното поглъщане на краткотрайно видеосъдържание води до психическа и дисфункция в общуването.** Хората, които постоянно гледат кратки видеа, **приучават съзнанието си да приема прекомерно кратките форми като модел**. **Те стават неспособни да осмислят по-дълги текстове и не могат да задържат концентрацията си дори на половин страница текст**. Единствените по-дълги текстове, които могат да осмислят, са олекотените литератури, изпразнени от каквато и да било сложност на изказа или изложените идеи. **Абстрактните идеи за множина вече са напълно неразбираеми.** По-лошото е, че отказът от това абстрактното размишление и осмисляне води до първичност на реакциите и приемане на симулираната медийна реалност еднозначно.

Оскърбително за разума, това понижено когнитивно ниво води съвсем естествено и до занижени очаквания в областта на изкуствата и културата. Културата на поведение, хранене, говорене – всички тези ежедневни аспекти на социалния и личния живот също са оскотели в синхрон с оскотяването на съзнанието. Очевидно всичко това е програмно предизвикано, но то е предмет на отделна необятна тема. **Принизеният разум не може да осмисли себе си като оскотял.** По правило той измерва света спрямо себе си като мерна единица и всичко му се струва съвсем нормално.

Така както се поглъща краткомерно видеосъдържание, по същия начин се поемат и текстовите съобщения и уни единици. В това число влизат така наречените **афоризирани и краткословни постулати**. Ако светът можеше да бъде описан и изразен в няколко изречения, нямаше да съществува цялата философска традиция, нито литературата, нито поезията. **Афоризмите служат като опорна точка за припомняне на ключови авторови позиции или културни концепти, но не могат да се приемат за изчерпателни в съдържателен план**. Колкото и да са мъдри тези мисли, афоризми, постулати, те имат нужда от контекста, без който са голи като оскубани кокошки. Общата култура ги ползва само в рамките на дискурса, в който е вписан индивидът, или в рамките на дискурса, от който тези фрази идват. **А днес в социалните лексиконни площадки се борави в голяма степен само с тях. С няколко думи трябва да е казано всичко, защото иначе никой няма да го прочете. Инфантилно е.**

Това съвсем естествено води до **лингвистичен ступор** с ограничен речник и скопена изразна сила. Хора, които не използват много думи, нямат нужда да учат нови понятия, нито изпитват потребност да се заравят в текстове, в които има непознати лексеми. Спомням си един драматичен спор от началото на милениума, в който се настояваше, че трябва да се избягват чуждиците в говора, за да се добие чист български език. Това, първо, е невъзможно и второ, не е необходимо, защото съвремието идва със своите технологично, професионално и социално възникващи и навлизащи нови понятия. Идеята тогава трябваше да бъде затвърдена по друг начин – **да бъде събудена обичта към собствения език при избор на потенциалните синоними в ежедневието**. И за да затворя скобата, която отворих, не само че не успяха да защитят тезата за чуждиците, но напротив - **изпуснаха и последната възможност за повишаване на престижа на нашия език в модерната глобална вертележка. Резултатът е плачевен**. Модерният човек замества с охота обикновени ежедневни думи с английски и е в пълно неведение за интересните и потенциално обогатяващи чужди понятия.

Не бива да гледаме никога снизходително към използваната лексика. И до ден днешен има автори, които на всяка страница от книгите си ми предоставят нови и нови понятия. В нашия език са описани и изброени над 120 000 думи. Няма как всеки един от нас да познава всяка една от тези думи. Но. Голямото *„но“* се състои в това **какво е отношението към езика**. Дали е като на мързеливо дете, което няма желание да научи нищо ново. Или е като на възрастен индивид, който иска да се доближи до познанието за реалното състояние на света, на конструкта, в който живеем, и потенциите на бъдещето. Има разлика. **Инфантилизираното съзнание губи интерес и се отказва да чете, да знае, да разсъждава и респективно да мисли.**

И не на последно място **инфантилизираното общество не може да изясни каква е причината за поведението на децата**. Родителите, които всеки ден по няколко часа стоят в социалните площадки, не намират за проблем и децата им да го правят. Това е най-ниската точка в целия процес, защото ако влиянието над зрялото съзнание може да има толкова голям магнитуд – загуба на идентичност, загуба на воля за самоусъвършенстване в интелектуален план, загуба на ориентири кое е висока и кое е ниска култура/изкуство, то тогава представете си какъв е ефектът над крехката детска психика. **Децата не желаят да учат, не знаят защо го правят, не искат да научат дори родния си език. Те боравят преобладаващо със чуждици, разбират по-добре английски език и са неспособни да осмислят текстове, в които има непознати за тях думи. Непознати им идват, защото не четат книги. Непознати са им, защото възрастните около тях не ги използват. Това е лавинообразен процес и той трябва да бъде прерязан.** Трябва да бъде осмислена простата истина, че кратките форми помагат на съзнанието да се дигитализира и да превключи в друг софтуерен режим. Да не използва собствено генериране си софтуерни приложения, а да използва външно подадените.

Давам пример. Компютърът и принтерът са протези. Те са създадени, за да работим по-бързо, да бъдем по-ефективни за конкретни дейности. По същия начин както те ни протезират, го правят и софтуерните продукти. Само че софтуерът е системен подход. Аз имам самоизграден вътрешносистемен подход как да действам в определени ситуации. Софтуерните приложения имат външен за мен системен подход и протокол за действие. Постоянната работа с тези софтуерни приложения видоизменя вътрешния системен подход. Това не трябва да бъде омаловажавано, защото **нашата психика на биологични същества за пръв път се сблъсква с такава масирана външна намеса в начините на мислене**. Това ще има огромни последствия и прекият резултат вече е видим и най-ярък при най-малките ползватели на всички тези социални площадки и приложения.

Естествените психологически механизми за окултуряване на човешкото същество включват и огромна, колосална потребност от емоционално окултуряване, изграждане на емоционална зрялост. Ако не искаме фразата *„диагноза инфантилност“* **да зачести още повече, трябва да помислим над тези въпроси. Трябва да се направи едно съзнателно отдръпване от социалните електронни лексикони. Или поне ограничаване на досега с тях.**

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Александър ГОЧЕВ
Проф. д. ик. н. Бончо АСЕНОВ
Акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Д-р инж. Марин БЕЛОЕВ
Проф. дфн Нако СТЕФАНОВ
Акад. Николай ХАЙТОВ
Ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01
ИЗДАВА
"Втора Зора" ЕООД
Печат "Нюзпринт", София, ул. "Тинтява" 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBGSF

Приемат се оригинали по стандарт 30 реда, 60 машинописни знака.
Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приключен редакционно на 27.09. в 13 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 12 до 15 часа
ISSN 1310-8492

НОВА ЗОРА

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО

www.zora-news.com
София
Година XXVI (XXXIV)
Излиза във Вторник, Цена 2 лв.

ВЕСТНИК „НОВА ЗОРА“ Е ПРОДЪЛЖИТЕЛ НА В. „ЗОРА“, ИЗЛИЗАЛ ОТ 14 МАЙ 1990 Г. ДО 16 ЮЛИ 1996 Г.

НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини!“

Уважаеми читатели,

Абонаментът все още е единственият начин да сте сигурни, че можете да прочетете вестник *„Нова Зора“*. Идват все по-безизходни времена, когато всеки глас на правдата ще бъде заглушаван и истината все по-трудно ще бъде изричана и осветявана. Започна **абонаментната кампания на Български пощи и на фирма** *„Доби прес“*, с които редакцията има договорни отношения за 2025 г. Целта, непостигната в предишните години остава същата и през 2025 г.: 1000 целогодишни абонамента! **Ние знаем, че ви е трудно и с притеснение отправяме тази покана за подкрепа. Вече се пресрамихме и през отминалата година съобщихме, че приемаме и дарения.** Благодарим на всички, които се отзоваха. Ако целта от 1000 абонамента не бъде постигната единствената възможност ще остане вашата **целева подкрепа.** Процесите протичат все по-скоротечно **и става все по-реален образът на онзи вторник, в който има опасност да не се състои срещата ни с вас. За много централи и институции това би било повод за празник, но ние вярваме, че това не е ваше желание.** Можехме да ви спестим казаното дотук, ако все пак беше възможно **преодоляването на изкуствените препятствия пред разпространението на вестника. Уви.**

Във всяка пощенска станция, до 15 число на всеки месец, очакваме да се абонирате за в. *„Нова Зора“* за 1 месец, за тримесечие, полугодие или за цялата година. Абонаментът винаги се изчислява съобразно броя на вторниците, умножени по коричната цена - 2 лв. Това засега остава най-сигурният начин, вие, заедно с *„Нова Зора“*, да участвате в битката за бъдещето на България.

Нашият каталожен номер в Български пощи остава непроменен - 311.

Всеки вторник очаквайте *„Нова Зора“*. **Търсете най-необходимият за България вестник.**

Електронните лексикони – оглупяването на света

Хелиана СТОИЧКОВА

Тържество на принизения разум и недозрялост

Хелиана Стоичкова е автор на книги с разкази, романи и цяла дълга поредица с приказки за деца. В продължение на много години фокусът на нейното внимание е насочен към информативността на речта, каквато е и нейната докторантура в областта на драматургията. Неин научен ръководител в НАТФИЗ „Кръстьо Сарафов“ е Станислав Семерджиев. С над 200 детски приказки и разприкажици за деца авторката цели да повиши и привлече вниманието на малкия читател. С особен интерес Хелиана Стоичкова се обръща към историческите поеми и отчитащата модернизма и футуризма проза за възрастни, които са съпричастна тема със социалното битие на народа ни.

От една страна, социалните медии дадоха възможност на милиони хора по **света да говорят, да споделят информации и да се осведомяват за широката картина в света**. Това е прекрасно и без него много неща щяха да бъдат различни. Без информация хората нямаше да знаят за хилядите проблемни събития и теми, които днес определят съдбата на всички нас. **Тези информационни канали се оказаха като кислорода – това, което ни дава живот, също така ни убива.** Защото в големия социален организъм има десетки пъти повече хора, които **не използват модерните технологии**, за да бъдат осведомени, а за да полират съзнанието си. **Огромен брой от хората се оставиха в ръцете на виртуалното битие и то ги промени.**

Те се зарадваха на *„споделящата“* функция и се впуснаха в щедро себеописване, споделяне на лични мисли, личните си истории, показаха колко са самотни и колкото повече разголваха публично своите личности, толкова по-самотни ставаха, **защото се научиха да търсят одобрение и оценки от другите по всички лични въпроси**. Имам нова кола, обичам тази песен, бях на почивка, видях нещо интересно, изпаднах в кавга с някого, имам политически пристрастия, съпругът ми изневери и т. н. Нищичко не остана, което да е лична информация, а малкото, което те не споделиха публично, беше прихванато през други канали за общуване, в които го разказаха на своите приятели. И тук думите на **Шошана Збигнов** започват да бият като камбана. Всички тези данни, всички тези лични информации **бяха прихванати и описани от търсачките и други социални платформи, за да бъдат търгувани като поведенчески фючърси**.

Накратко ми се иска да кажа, че с тези лични информации - **какво харесваме, потребяваме, какви навици имаме и какви проблеми, можем да бъдем обект на търговски интерес и реклами с конкретни продукти**, които кореспондират пряко с нашите нужди, и така **да бъдем тласкани към по-високо потребление**. Не само можем да бъдем подхлъзвани да харчим, но можем да бъдем манипулирани и какво да мислим **чрез изопачаване и пренареждане на информационния поток, който достига до нас**. Както виждате, разголването публично и през технологичните приспособления крие своите особености. И за онези, които мислят, че нямат какво да крият, можем да добавим следното. **Ако има организация, която знае абсолютно всичко за вас, вашите близки и личния ви живот, тогава вие сте прочетен, разтълкуван и лесно манипулируем. Това е факт.**

Това разголване обаче настрои **съзнанието на хората до нивото, на което се намира съзнанието на едно дете**. Децата говорят каквото им падне, често не преценяват добре ситуациите, имат потребност от внимание и публика, одобрение най-вече, и **не могат да контролират желанието си за споделеност**, самопоказване и саморекламиране. Това в света на възрастните се определя като **инфантилизъм, или казано с друуи думи – недоразвитост, оглупяване**. Неспособността да се контролираш, да контролираш вътрешните си пориви и нужди, да показваш своята дезориентация – **всичко това е част от битието на една оформяща се и незряла личност**. Децата пишат в дневници, споделят личните си впечатления, затрогват се лесно и лесно изпадат в емоционални състояния.

Някога, когато ние бяхме деца, имаше **лексикони**. И в тях ние лепяхме снимки, шарени картинки, записвахме текстове на песни и приятелите ни оставяха послания и оценки. Прилича ли ви на социалната мрежа? **Съвременните електронни лексикони са същото нещо. Само че се ползват от уж зрели възрастни**, които претендират да имат рационален начин на мислене. **Модерните социални платформи като вид забавление са не само инфантилни, но пробиват и идентичността ни по много драстичен начин.**

Но инфантилизираната психика много бързо забравя една малка подробност.

Според чл. 39, 40 и 41 от КНРБ *„Всеки има право да изразява мнение и да го разпространява чрез слово - писмено или устно, чрез звук, изображение или по друг начин“* и *„Всеки има право да търси, получава и разпространява информация“*, но в социалните мрежи **редица теми се блокират и са табу**. Санкционират се аватарите и се блокират акаунтите им под предлог, че това се смята за *„дезинформация и нарушаване на правилата на общността“*. И хората **свикнаха това нещо да е нормално. Свикнаха да внимават какво пишат, да избягват определени теми и да се съобразяват с искания и директиви, които не са демократични.**

Примерите са многобройни. Аз ще приложа един безобиден. Близките години се засне филм за Ана Болейн.

На стр. 11

САМ СРЕД ХАОСА

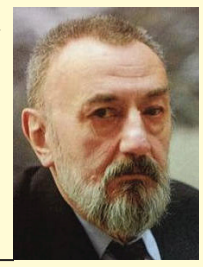

Петър ВЕЛЧЕВ

Не съм нито червен, нито пък син,
изобщо не харесвам да съм цветен.
На мъртвите родители съм син
и на народа мой хилядолетен –
един е той, аз също съм един.

Не бях ни монархист, ни демократ,
опазих се от общата зараза.
И само някой клетник и мой брат
ми казва да обичам... и да мразя
онези, дето мразят тоя свят.

Напразно се опитах с тях да споря.
Чух: таласъм си шепне с таласъм,
чух и фалшиво пеещ хор от хора,
където, слава Богу, аз не съм.
Поне успях да си спестя позора.

Музикален рецитал

На **11 октомври, петък, от 19 ч.** в Камерна зала „България“ ще се състои рециталът **„Любовта - това (не)щастие“.**

Музикални творби от Л. Бетовен *(„Лунна соната“)*, **Р. Шуман** *(„Крайслериана“)*, **Клара Шуман** (*Романс № 3, посветен на Брамс)*, **Й. Брамс** *(„Интермецо, оп. 117)* и **Фр. Шопен** (*Балада №.3*) ще поднесе в свое изпълнение **световноизвестната и уважавана българска пианистка**

проф. Жени Захариева.

Билети на касите на Зала *„България“*.

Заповядайте!